

Una nota feta perquè no es noti

Dg, 25/07/2010 per Jordi Llisterra...

[Laeto animo](#)

Li dic: “Doncs veient el panorama episcopal estava convençut que al final els bisbes no farien cap nota sobre l'Estatut”. I em diu: “És que hauria estat molt gros no dir res”. Qui em respon és la persona que més coses sap de l'episcopat català i que més calla sobre el que sap, i per això continua sent el qui en sap més coses.

De fet, hi ha uns **bisbes amb grans prevencions** de ser titllats de catalanistes (no cal dir nacionalistes) perquè saben que això no estan ben vist en molts sectors eclesiàstics de Madrid o de Roma, que es on ens juguem els “calés” (curiosament, aquesta mala premsa no la tenen bisbes espanyols que són espanyolistes, els francesos que són jacobins, els polonesos que són patriotes, o els quebequesos defensors de la francofonia).

Després, hi ha altres **bisbes que senzillament el tema no els interessa**. O més ben dit, que pensen l'episcopat té una funció tan poc terrenal que no s'ha de posar en temes que no siguin pròpiament espirituals o pastorals. Portat a l'extrem, és el nacionalcatolicisme, però al revés. No per excés sinó per defecte. L'espiritualisme desencarnat.

A més, alguns bisbes hi ha que **fan servir el mateix discurs que els anteriors però que curiosament només l'apliquen quan els interessa**. És a dir, quan el tema no és la qüestió catalana. És el que deia Bernabé Dalmau aquesta setmana a *Catalunya Cristiana*: els qui fan “com si a Catalunya una Església espanyolitzada fos més evangèlica que una Església encarnada en la cultura, la llengua i el tarannà del seu país”.

I, finalment, hi ha els bisbes que **fan el que bonament poden**.

Alguns bisbes [havien dit](#) alguna [cosa abans](#) sobre l'Estatut, però en aquest context i tots junts [al voltant d'una taula](#), la [recent nota](#) de la Conferència Episcopal Tarraconense és gairebé un miracle. Un miracle que malgrat totes aquestes prevencions i diferències va fer que sortís [una nota](#), encara que no es volgués fer notar gaire.

Surt quan s'ha anat esvaint l'efervescència postsentència i aconseguix parlar sobre les conseqüències sentència de l'Estatut sense -i s'ha de reconèixer el mèrit- utilitzar la paraula sentència, Estatut, Tribunal Constitucional, o nació.

Però els bisbes ja saben que els periodistes som molt llestos i que ho entendrem tot quan diuen: “Ens reafirmem en el que ja els nostres predecessors ensenyaven en el seu document *Arrels Cristianes de Catalunya*” i que “continua essent un referent significatiu en les actuals circumstàncies”.

Així, com es pot llegir a [Arrels Cristianes de Catalunya](#) i no a la nota dels bisbes,

aconsegueixen reconèixer l'existència de “la realitat nacional de Catalunya, afaiçonada al llarg de mil anys d'història” i que “l'existència de la nació catalana exigeix una adequada estructura jurídic-política que faci viable l'exercici dels drets esmentats” sense dir-ho. És a dir, el contrari del que diu la sentència sobre l'Estatut. **Tant costava dir-ho amb totes les lletres?**

Doncs amb el panorama episcopal descrit, si. Costava i molt. **I es diu baixet. Però anem a l'essencial: es diu. I mentre no n'hi hagi cap altre Arrels Cristianes de Catalunya continua essent el que val.**

Arrels Cristianes té 25 anys i gairebé tots els qui el van signar són morts. Però en el [Concili Provincial Tarraconense](#), dins del compromís social, cultural i polític dels cristians, posa aquest document com a referent (Resolució 105); resolucions que van ser revisades, corregides i **beneïdes per tots els organismes vaticans pertinents**. I ara els bisbes s'han “refermat” oficialment en el document.

Així, els bisbes ens diuen que també creuen que Catalunya és una nació amb drets històrics encara que TC digui el contrari. Sense dir-ho, però ho diuen. El que està escrit, escrit està. I “es que hauria estat molt gros no dir res”.